

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

De Personis Ecclesiasticis, Earumque statu, Dignitate, munere, &
Immunitate

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

Reverendissimo, Et Illvstrissimo Principi Ac Domino, D. Philippo Valentino
Imperialis Ecclesiæ Bambergensis Episcopo, S. R. I. Principi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61816](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61816)

REVERENDISSIMO, ET ILLUSTRISSIMO
PRINCIPI AC DOMINO,

D. PHILIPPO
VALENTINO

IMPERIALIS ECCLESIAE
BAMBERGENSIS EPISCOPO,
S. R. I. PRINCIPI.

Venio, & convenio te, *Illustrissime Princeps*, non procul, & de ultimis finibus terræ, sed vicino literario rure, sapientia adytis, non ita pridem Vrbi & Orbi additis. Quod fero, parvum mole, adfectu magnum, conatu arduum est: tua majestate augeri, fulgore tuo quærit illustrari. Alias in umbra & caligine, tam facile, quam necessario perituum. Urget & invitat aviti stemmatis ubique gentium publicata nobilitas, eminentibus meritis acquisita dignitas, non quæsitæ morum, sed innata facilitas. Eaque propter mirari desines, quid me in his rugis & effæto corpore, ad hoc Sisyphio durius saxum admoverit. *Iuris Canonici Summam* à te quisquam mortalium expectat? Novi has non præconum, sed triconum

EPISTOLA DEDICATORIA.

triconum vaces. Scilicet hujus ævi lacrymosa vœcordia est, ut ignorare *Canones*, quàm laudare, aut servare malimus. Et, ut cum *Lucilio* loquar,
Tristes, difficiles sumus, fastidimus bonorum.

Mihi mens conscia recti, utilitas, & necessitas pro causa & patrocinio satis. Cæterùm tria sunt hominum genera qui in Domini sortem electi, & altari servientes specioso Ecclesiasticorum nomine gloriantur non vice simplici. Primum illorum, qui tenebris obscuratum habentes intellectum sacrarum legum turpi & punibili ignorantia laborant, quos cum emendare nequeas, accensere queas infantibus, qui nondum ære lavantur, eadem ferulâ dignos. Alterum eorum, quibus non incognita planè, sed despecta iuris sacri notitia est. Quod malè didicerunt, pejus oderunt; & quod per hirquos vident, laturo inter pocula rident. In tertio genere invenias, qui cum ex officio malignantibus resistere, tueri Ecclesiæ dignitatem ac disciplinam terreantur, manum sub axilla ponunt, vigeat, an frigeat, nihil pensi habentes.

Languor, & oppressu pigror, torporq; quietis.

Primi infelices, non tamen elingues, ne deesse sibi laudem homine dignam fateri cogantur, nunquam à se appetitam prædicanti: ab hoc rerum inuulium studio animum abduxisse penitus, majoribus consecrassè. Credite posteris.

Nihil parvi, & pensi: frustra edoceas lutum.

His nocentiores, qui doctiores, sensu eluto, affectu corrupto, sævis factis, & tristibus dictis.

*Formosam veri speciem suspendere naso
 Virtutem ducunt, & spernere fastidita.*

Cuius vœsania eo turpior nota est, quòd hoc ævo à fide orthodoxâ alieni Doctores lus Canonicum, sibi aphorismis distinguendum, aut Commentariis illustrandum sumperunt.

Ex tertiâ classe languent periculose, & imminentium malorum securi dormiunt multi, ipsisque dormientibus crescunt Zizania, bonaque
Intercant, labuntur, evantur omnia versum.

Perstringitur, quod mireris, Apostoli Doctoris gentium alumnus Ephesiorum antistes Timotheus propter remissionem, & teporem. *Præmam charitatem, id est, fervorem reliquisti.* Quid non timendum posteris, quorum tenuior gratia, acrior pugna, obstacula majora? Enim verò dormitaverunt, & dormierunt omnes. Ab his longissimè quoniam re-

mota

EPISTOLA DEDICATORIA.

mota est vivendi ratio tua *Illustrissime Princeps*, qui admirabili studio, infatigabili vigilantia, pervigili curâ, & labore, gregem tibi divinitus commissum, pascis, dirigis, & conservas, præsumit animus futurum, ut exemplo tuo excitati torpentes caput attollant, veternum excutiant, arma sumant & scutum, quibus hosti resistent, improbis bellum indicant, bonos defendant, vitia conterant, scandala tollant, Ecclesiam sanctam & illæsam conservent.

Reliquis verò illis, qui vel ignorantia exorbitant, vel levitate suâ veritati officiunt, Pontificum Decreta spernunt, nihil est, quod cedamus, sed cedamus potius, duce, & vindice Te ipso, cujus erga bonos dulcissima humanitas, adversum malos infractum robur, constantia martialis, formidanda potentia. Quemadmodum orto sole, nebula, & nubila dif- fugiunt, lucifugæ volucres latibula ineunt, campi, & viridaria rident: sic ad conspectum tuum lannæ, & ludibria concident, tenebriones, quo- rum

Nequitia occupat os, petulantia, prodigitasq̃,

sele abdent, veri, bonique nativa pulchritudo, & gloria efflorescet. Leoni ex ore exsculpere prædam non ita Davidi facile fuit, quàm tibi fugillandi libidinem obterere. Rara hæc virtus est, illis relicta solis, quos ardens ad æthera virtus, evexit, quorum illustris profapia, potentia præ- cellens, intaminata dignitas.

Eum in finem Ecclesiæ præsulibus pedum in manus committitur, cujus ad proterendum malum, & frenandos improbos vis quanta sit, *S. Ioannis Apocalypsis* indicat c. 2. ubi virgæ ferreæ mentio, quæ perfecti regiminis symbolum est, notatque illius septem attributa, Alcazaro teste, nimirum fortitudinem, beneficentiam, æquitatem, sapientiam, pa- tientiam, comminationem, & punitionem. Ea virga magneti (divinam sapientiam intellige) applicata duplicem virtutem haurit, indicandi polum, mundi que plagas, & aliud ferrum sibi copulandi. Attrahit ergo sacratus Antistes, dirigit, jungit, & pungit.

Quæ omnia cum in te unum, *Illustrissime Princeps*, à bonorum om- nium largitore DEO simul congesta sint, bonis omnibus præsidio, im- probis terrori es: ut benefactis, quàm merentur, gloria, flagitiis tua pœna tribuatur: quibus duabus columnis sacra, & profana Reip. sustinetur. Quod ex eo die, quo communibus sacri Senatus Suffragiis ad summum *Ecclesia Bambergensis* principatum evectus es, usque in hanc, quâ sub pro- rectione

EPISTOLA DEDICATORIA.

tectione tuâ vivimus, hora, à cunctis annotatum, & pleno ore commen-
datum est.

Et mihi tunc animus erat, felicissimo illo die, gratulantiùm turbæ
misceri, ac *Breviculo* hoc contestari, non tam, quæ mea, quàm Collega-
rum omnium in Te observantiæ esset; sed huc usque illorum, quibus
imperitare non possum, cunctatione dilatus sum.

Excipies igitur, quæ tuâ humanitas est, benignâ manu, hilarescente
vultu, animo sereno: excipies hanc IURIS CANONICI SUMMAM summæ
in Te observantiæ, obsequiique fidiſſimum indicem, & adversus livoris
æstum, inſcitos tricones potenter defendes. Sub tui nominis tutelâ pro-
dibit in publicum, quod exilitatis suæ conscientiam in tenebris deliteret.
Quod enim ornamentum, quæ commendatio illustrior obvenire sacro
antistiti potest, quàm li iteratorum perfugium, asylum doctrinarum,
sapientiæ lyceum, patronus eruditionis, & scientiarum, publicè prædi-
cetur?

Pro quâ benignitate dabit Tibi Deus felicitatem, virtutem, ac diutur-
nitatem, ut eadem justitiâ & pietate, quâ primùm exorsus es, gubernare
Ecclesiam, etiam tenex teneas, successoribus tuis principatum, multo,
quàm nactus es auctiorem, felicioremque relinquas. Ita voveo.

Reverendissimæ, & Illustriss. Celsit. Vestræ

humillimus in Christo servus

IOANNES STREINIUS
Societ. IESU.

GENSV.